

BILDIGT

Mit navn er Thomas Klinkby. Du lytter til nationsmarit.
En 2QAM-podcast om sager fra hele verden, der rammer og lammer en befolkning.
Fordi det er så bizarre eller på andre måder umuligt at ryste af sig.
Som den sag, du nu skal høre fra Australien.
Om et dødt forældre par på et ensom beliggende husmandsted.
Sagen begynder, da en lille pisstem i telefonen fortæller,
at hun ikke længere kan lide sin mor, fordi moren ligger i sengen og er blevet sort.
Det er tirsdag morgen og uans første arbejdstag,
efter den som regel ret festlige Labor Day-vikendt.
Til ære for indførelsen af en kun 8 timers arbejdstag
fejres den lange weekend over hele Australien med optog, taler, gædfest,
og masser af tid til hyggen med familien.
Mandagen er en fri dag.
Sådan har weekenden også været fejret i den lille by de Realtyry,
der ligger langt ude på landet, cirka 650 km veste fra Sydney.
I det område, der er kendt for at producere den fineste mere end at ul.
Men hvad med Louis' familien? Har de også fejret?
Familien, der består af farman Mick, mor Susan, har også kaldet Sue,
og deres to små børn.
Mick, Louis, er kendt i hele byen som den bedste og hurtigste til at klippe for.
Flere har forsøgt at slå ham, men ingen kommer nogensinde i nærheden af hans tempo.
Hans evner med foresaxen er ikke det eneste Mick er kendt for.
For Mick kan godt lide øl.
Og det sætter som regelgang i humørsvængninger,
der ofte bringer ham i vanskeligheder særligt derhjemme.
Mick's kone, Susan, er en sej kvinde, der normalt ikke er bange
for sin mans vredesudbrud.
Hun kan simpelthen håndtere ham med sin humør,
for eksempel når hun ringer ned til poppen for at sige,
så alle kan høre det, at hans mad bliver kold.
Mick og Susan bor på en lille gård.
12 kilometer udenfor de rilderie, langt væk fra alting.
Mick klipper for, og Susan tager sig af deres to små børn,
Tanja på fire og Mark på to.
Familien er først fornyelig flyttet til gården.
Mick fik mulighed for at lage gården til en god pris,
mod at han holder den ved lige.
Selvom Mick Lewis er en ballade med, når han kommer i næden af øl,
er han også en ærekær og pligtopfyldende mand,
der møder til tiden og passer sit arbejde.
Men tirsdag morgen dugger han ikke op efter laberdag-vikendten,
og det undrer kollegerne.
Med det samme opstår en bekymring for, om der er sket noget hjem på gården,

sygdom eller måske en ulykke, eller det, der er endnu værre.
Kollegerne kender godt til Mick's uterelighed, når der er alkohol i norver,
og de frygter, at det denne gang er gået for hvid i den fæstlige minifærd.
De forsøger forfat på, om at være ringe hjem til gården, men der bliver ikke svaret.
Ikke i sig selv så op bekymrerne.
Det er en mulighed, at familien lige er ude af huset, og derfor ikke hører telefonen.
De prøver igen lidt senere, men der er stadigvæk ikke nogen i den anden ende.
Kollegerne er nu bekymret, men de har også et job at passe.
Der er for, der skal klippes, så de ringer i stedet til telefoncentralen
og sætter omstillingsdame ind i sagen.
De spørger om, om hun ikke vil undersøge, om der skulle være problemer på linjen.
Det vil hun gerne.
Året er 1998, og alle telefonopkalker gennem omstillingscentralen,
hvor de ansatte kvinder, og det udelukkende kvinder, der ansætter,
manuelt de agerer de elektriske signaler gennem de rette linjer.
Det sker ret ofte, at telefonlinjer bliver kappet over ved et uheld,
eller at nysge af et dyr får særrens drømmarbrødelse.
Omstillingsdame går gennem sine procedure for fejlfinding,
men hun finder ikke umiddelbart noget nedbrud på linjen.
Hun prøver så at sælge ring op til familien Louise flere gange.
Det her er jo før mobiltelefonetid, og et land med store afstande.
Det er et sted, hvor man ikke lige svinger forbi og banker på.
Men man går op i sine naboer, selvom de bor langt væk.
Så når en gruppe kollegere er bekymret, hjælper en venlig omstillingsdame gerne til.
Om det så kræver mange opkald.
Mere kan være i vejen, når man ikke kan komme igennem.
Røret kan være lagt forkert på.
Ledningen kan være et uheld, hvad er redeløs.
Eller helt simpelthen, at familien bare ikke er hjemme.
Det ved omstillingsdame selv sagt ikke om er tilfældet,
men hun fortsætter alligevel sine opkald til gården.
Hun er lige ved at give op, der røret endelig lyftes i den anden ene.
Men der er ingen, der siger noget.
Hun gør en værtrækning og en fumlen med telefonrøret.
Pludselig høres en svag lyd.
Hallå?
Stemme i den anden ene røret er lille og spænkel.
Værtrækningen er tilbægeholdet, nærmest skræmte.
Omstillingsdame forstår med det samme, at hun taler med Tanja,
Louisfamiliens lille pige på fire år.
Hej med dig, er din mor hjemme?
Den spænkeleste med 20 år, så svaret Tanja.
Ja, men hun sover.
Det undrede omstillingsdame, at Susen skulle sove, så sent op ad dagen,

men hun fortsætter.
Okay, er din far der så?
Ja, men han sover også.
Han sover på køkkengullet.
Nu fornemmer omstillingsdame, at noget er helt galt.
Vil du uvægte din mor for mig at få hende til at tage telefonen?
Jeg skal nemlig fortælle hende noget. Vil du gøre det for mig?
Den spænkeleste med røret holder igen.
Som om hun ikke ved, hvad hun skal gøre.
Som om hun er bange for noget.
Kun hendes urolig færdtækning hører sit telefonrøret.
Og så siger den lille pige de år, omstillingsdame altid vil huske.
Nej.
Jeg kan ikke lige mor længere.
Mor er blevet sort.
Den bekymrede omstillingsdame alarmerer politiet,
der straks sender patroligvåne ud til Louisfamiliens gård.
Betjentene stiger ud af bilen og orienterer sig i området.
Alt ser unetbart normalt ud udenfor.
Betjentene er vant til lidt af værd,
men de erfarne politi-betjente er ikke forberedt på det, de lige om lidt skal finde.
Med deres våbenhævet bevæger de så langsomt ind i stuehuset fra kykkensiden.
Det første, der møder dem, er Mick Louis, der ligger på kykkengullet.
Død.
Ordnen er åben.
Betjentene ligger mærke til, at der står to til lærkner med i morgenmad ind i ordnen.
En med røræk og bækkerne og en kun med bækkerne.
Kykknet bæk præger slåskamp, men alligevel er der tegn på en eller anden hændelse.
En pannet ligger vent på hovedet på kykkenbordet,
og kabler til kykkemaskiner har trukket ud.
Herunder til et ur, der er stoppet på klokken halv 12.
Det kunne være dødstidspunktet, men det er ikke til at sige om det i så fall er om dagen eller om natten.
Betjentene registrerer, at der ikke er blodstænk andre steder i kykkene, udover under Mick's hoved.
På guldet ligger der krummer efter kiks.
Der er også nogle åbnet doser med hundemad.
Betjentene bevæger sig længere ind i huset.
Så får de øje på de to små børn.
Tanja og Mark sidder i nattoj på guldet med bange øjne, og røstene er kule og sjok.
Børnene siger ingenting. Man kigger bare for skremt på de fremmede betjente, der har våben i hænderne.
Med tunge hjerter fortsætter betjentene ind mod sorgværelset, hvor et ubehagligt syn møder dem.
På sengen ligger Susan Lewis i sit nattoj.

Formentlig, Susan Lewis.

Hvis ikke betjentene havde en god ide om hvem personen i sorgværelset måtte være, havde de aldrig gett det.

Den døde krop er nemlig en fremskredd tilstand af forrådelse, at huden er faget helt sort over det hele.

Susan er totalt ugenkendelig.

Da betjentene kommer tættere på, ser de af hendes hud bevæger sig.

Men det kan jo ikke passe. Hun er tydelvis sten-død.

Og så forstår betjentene, at Susens krop allerede er fuld af tusindvis af madikker, som er godt i gang med at omdage kød til mul.

Betjentene fordøjer det uleggeres syn og stiller samtidig sig selv det oplagte spørgsmål.

Hvordan kan Susens krop være så fremskredd i sin forrådelse, når Migs krop slet ikke er begyndt at råde den endnu?

Hvad er det der skete i hjemmet hos en lille familie?

Har Migs drabt sin kone og efterfølgende sig selv?

Politiet fastler hurtigt, at det i hvert fald ikke er en ulykke.

Bække forældre er blevet drabt. Det er bare ikke til at sige, hvordan.

Som det første tager politiet sig de to små, nu forældreløse børn.

En læge til til dem, inden det bliver kørt til deres bedste forældre.

Fordi de er så små og gjort i chok, mener politiet ikke, at børnene kan bidrage til opklaringen på nuvandet tidspunkt.

Og det primære er også, at børnene måtte tage omsorg efter den voldsomme oplevelse.

Politiet går ud fra, at børnene har været alene i flere dage.

Og ud fra efterladenskæberne konkluderer man, at de har overledet ved at spise kiks og hun er mad.

Desuden finder politiet indikationer på, at børnene har kravlet op i sengen til deres dødemål.

For at få varmen om natten.

Eftersom at huset ligger 12 km væk fra den nærmeste nabo, har børn ikke gået ind til hjælp.

Men har været tunge til at blive i huset med deres dødemål og far uden at vide, hvad de skulle gøre.

Det lokale politi for assistanse af kriminellpolitiet fra Sydney, der straks går i gang med at danne sig et overblik overstedet.

Og tidslinjen omkring de to dødsfald.

Væstefolderne kan fortælle, at de sidste så Susen og Mick fredagen før weekenden, den 29. september.

Og at Susen sagde, de ville komme igenom mandagen. Det gjorde de så ikke.

De to er døde på et eller to forskellige tidspunkter mellem fredag og tirsdag.

Der er ikke tegn på kamp i soveværelset, og der heller ikke spor efter blod, værken i soveværelset eller andre steder i huset.

Det mest underligere er, hvorfor Susens lige er så langt frem i forrådelsen, og Mick's ikke er.

At Susen blev drabt først. Men hvorfor har Mick sig ikke forsvaret sin kone eller sig selv?

En hurtig teori begynder at formse sig i hovedet på politikchefen. Mick Lewis var kendt af politiet i forvejen.

Ikke for noget alvorligt, udelukkende som ballade mere, med domme for at sprit kørsel, vold og attionen får her og der.

Alivell kunne han blive voldsomt hissig, og havde svært ved at kontrollere sig selv.

Venner af familien kan jeg blandt andet fortælle om en weekend, hvor Mick kommer fuldt hjem fra poppen og begynder at tro sin kone med et lad gevær.

Susen tager børnene og søger tilflugt ude i bilen, hvor de overnatter.

Susen går kun med til at komme tilbage i huset, hvis Mick skiller sig af med geværet, hvad han måske dræbne gør.

Problemerne løser dengang, men hvad med nu?

Var der måske opstået ny konflikt mellem paret, som dræber Mick til ekstremmer?

Theorien lige nu er, at Mick har skutt sin kone, og nogle dage eftertagede sit eget liv, formelig med at gift, hvorpå han har faldet om i køkkenet.

I fallet har han så ramt en brugkant med hovedet, hvilket forklager blodet under hans hoved.

Det kan også forklare forskellen på lignes tilstand, der er gået en del tid fra den ene død til den andens.

Den slags dræb kalles nogle gange for et udvidt selvmord.

En person, typisk en ægte mand, beslutter at ende sit eget liv, men af forskellige årsager vælger han at tage sin ægte fælle med i døden eller hele familien.

Han slår metodisk de andre hjælp og til sidst sig selv.

Phenomenet er svær og ikke ualmindeligt, og heller ikke et sjældens syn for de australiske kriminelle betjente.

Motiver som arbejdsløshed eller stor gæld har føret alvor mange mænd til denne helt ubegribelige og meningsløseugærning.

Så det er den teori, man allervørst tager afsat i her, da man betragter gærningstedet.

Men der er bare noget, der ikke helt passer ind.

For det første giver det ikke rigtig mening, at Miks og sin kone hjælp, og derfor sørger for børnen i et par dage, indtil han så leder sig selv.

Enten skulle man tro, han ville tage børnene med sig i døden, hvilke de fleste i den situation det svære gør,

eller også skulle man tro, han ville sørge for, at de havde noget at spise og kunne holde varme indtil nogen kom og tog sig af dem.

Men børnene havde ikke fået så videre noget at spise eller fået ordentligt tøj på.

På tid kan heller ikke finde et sandsynligt måvåben tæt ved Mikk eller andre steder i huset.

De undersøgende er helt grunden med metalldektorer uden at finde noget.

Det giver ingen mening, at Mikk er kørt langt væk for at skaffe sig af med måvåbnet, hvis han alligevel vil tage lid af sig selv.

Hvorfor forsøger skjule sin forbrødelse, hvis man selv er alligevel om lidt af død?

Desuden under det politiet, der står to talærkner med morgenmad i åren.

Var der månd en anden til stede, som Mikk lavede mad til?

To li, Bække drabts, til sygledende på forskellige tidspunkter.

Det er ikke et gærningsted som politiet vandt til at se.

Da politieteknikere og undersøgelsesusens krop nærmere, lægger de mærke til at sænge en stadig af hele varm.

Nede under lanerne ligger et varmetæbe med temperaturen skudt helt op.

Kroppen har altså langtidsbagt gennem flere døgn.

Det er det, der har givet mad i gørende optimale arbejdsbetæggelser.

Og det er det, der i første omgang har forvidet politiet.

De skrinlægger teorien om det udvidet selvmord, og begynder at overveje andre scenarier.

Hvis nu susen er mega blevet drabt af en udfragkommende person, hvem kunne det være og hvorfor?

Er det tilfældig et indbrudsforsøg, der er gået i galt, eller er der taler om en langt mere overlagt forbudelse?

For at kunne komme tættere på sanneden om de to stærkelsbørns døde forældre, har politiet brug for at fastlå, hvornår forbudelsen skiter.

Og her kan de bruge mad i gørende.

Ved at måle udviklingen af mad i gørende inddød krop under forrådelse, karatsmedicinere analyserer sig frem til et præcis dødstidspunkt.

Så politiet går i gang med at flytte livet af susen.

De når ikke så langt.

Under flytningen af susens jordiske raster hører de pludselig en lille, metallisk lyd.

Betjentene kigger på gullet og forøj på lille patronhylster fra en kalibr-22 patron.

Patronhylsteret havde ligget inde i singetippet og var blevet slynget ud i rummet og landet på gullet, da teknikerne flyttede livet.

Patronhylsteret er det første spor på et mårevåben og skal vise sig at blive opklaringens første gennembrud.

Alle våben affyre patroner på en særlig måde.

Og ved at analysere riserne i det affyrede patronhylster kan man afgøre hvilke type våben, herunder mærke og model,

der har affyret patronen.

Hylsteret bliver nu sendt til analyse og det samme gør susens krop.

Samtidig modtager politiet opkaldt rapporten fra omstillingcentralen om, hvem familien har været i kontakt med i løbet af weekenden.

Alle personerne på listen hives ind til afhøjinger.

Den eneste, umiddelbart usøvanlige polisten er en forsikringsmaler ved navn John Fairley.

Politiet afhører John Fairley, som fortæller, at Mick havde nogle spørgsmål til sin bilforsækning, men at der gjort det ikke var andet.

Dessuden har han et alibi for weekenden, så politiet lad ham gå igen.

Analysen fra rætsmedicinsk er færdig og kan fastlå, at det to drab er sket fredag aften.

Hvilket betyder, at børnene har været alene hjemme med deres to døde forældre i tre dage ind til politiet kommer tirsdag formiddag.

Varmetippet under Susan har som vintet sørget for en væslig fremskyndelse af forrådensprocessen.

Det udover viser et røgtgen af de to kroppe, at Bicke har lesioner i kranet for skudhuller.

Mick er blevet skudt i baghøjlet på lang afstand, og Susan er skudt to gange i siden afhøjlet på nært hold.

Den balistiske rapport kan samtidig komputere, at patronen er afføret fra en helt speciel ræffel afmærket Fieldman.

Denne specifikke model er lavet i Australien og eksisterer kun i 2000-exemplarer, hvilket heldigvis for politiet er en overskudlig mængde.

Politiet begynder at afhøre samplige ejer netop den model, i håbet om at det vil frembringe investængts.

Med den nye viden om morvåbnet, gærðningstidspunktet og drabsmetoden, tager Kriminell Politiet tilbage til gærðningstedet.

Ved hjælp af en rekonstruktion, vil de klarelægge det præcise hældensidsforløb fra fredag aften.

Da politiet undersøger kykknet på ny, opdager dit hul i kykkendørens metallgitter.

Hulet størrelse, svaretænd kan lide på 22 patron, og metallet bøjer ind af, hvilket tyder på, at patronen har været afføret udefra.

Samtidig kan de ud fra den rætsmedisinske rapport bedømme, hvor Mick helt præcis død, da han blev skudt.

Ved hjælp af en snor, der viser patronens rejse fra reflemåning til baghovedet af Mick, kan politiet se, hvorfra refen er blevet affyret.

De afsøger området omkring afføringstedet, og rigtig nok finder de yderligere et kalib på 22 patronhulster.

Forløbet står nu klart for politiet.

Hennem mod midnatt, fredag aften, er Mick i gang med at lave noget mad i kykknet.

Gerningsmanden nærmer sig af huset i ly og mørket, og tager opstilling i haven, hvorfra han kan se Mick i kykknet.

Han tager refen til sikte og skyder.

Patronen tager ikke lid af Mick med det samme, men lammer ham, som Mick falder sammen på guldet.

I sit fald tager han fat i, hvad han kan. Panner og kabler, men indtil hjælper, og han falder om på guldet, hvor han langsomt forbløder og dør.

Uret i kykknet stopper på det præcise tidspunkt for det drepende skud, kl. halvtoll om aftenen.

Derefter går Gerningsmanden videre ind i huset, muligvis for at se efter noget af stil.

Han opdager Susan, der sover i sengen, og formentlig for at undgå vidner, ville han også have skyddet Susan.

Den første kule aktiverer nogle nærere, der får Susan til at sætte sig op, hvor efter Gerningsmanden skyder en gang til.

De to små børn har Gerningsmanden inden ikke set, eller ikke kun nænne at drepe osse.

Inden Gerningsmanden forleder huset, tager han 200 dollars fra Mick.

Det er det beløb politiet vidt, Mick har fået udbetalt i løn om fredagen.

Da altså taler man desideret henretelse fra Gerningsmanden, er et kynisk og overlagt dobbelt drab.

Politiet har udviklet en stærkt teorie om, hvordan morgenen er blevet begået.

De har bare ingen mistængte eller et helt oplagt motiv.

Og fordi gården ligger så langt væk fra alt ting, er der heller ingen vidner.

Spørgsmålet er, hvordan man finder en mistængt uden vidner.

Der heller ikke brug bare fingeraftryk eller spor i huset.

Avehøringen af børnene viser sig som ventet også at være hubrolig.

Det eneste spor er de affyret patronhyldstrøm.

Mensagens andet og største gennembrud er lige om hjørnet.

Efter at politiet uden resultat har afhørt venner, familie, kollegaer og mixdrukkammerater beslutter de sig for at åbne efterforskningen for offentligheden.

Politiet har brug for alle de oplysninger, om lujesfamilien de kan få for at komme til bundt i sagen.

Der bliver opsat en central for indsamling af oplysninger i byen,

hvor almindelige borgere kan komme og fortælle politiet hvad de ved.

Politiet efterlyser også refles af kalibret 22,
men uden at fortælle hvilket mærke.
Rigtig mange fra byen tropper op for at fortælle hvad de ved,
da et overvældende ønsker om at hjælpe.
At en topvoltsom forbrudse kan finde stedet i det ellers fredelige landdistrikt påvirker alle,
og de samles i en fælles dømte til de forældre løse børn.
Immens for politiet skaffede et overblik over samtlige refles i byen.
Alligevel dukker indtid konkret frem i lyset.
Eller der kommer faktisk noget,
men noget som politiet normalt ikke lytter alt for seriøst til, nemlig landsbyslader.
Betjenten lægger mærke til, at mange nævner de samme rykter igen og igen.
Og eftersom der nogen gange ikke er røg uden brand, beslutter politiet sig for at undersøge sladerne
til bunds.
Til sygenlædderne, siger sladerne, har Mikke med fuldt overlæg kørt sin bil ud over en skrant,
efter selv at være hoppet ud i sidste øjeblik.
Bilen blev totalt smadet, hvilket også var mening.
Mikke gjorde det med det formål, at få fingre i sin forsikringssum på 5.000 dollars.
Altså et overlagt forsøg på forsikringsvindlet, som Mikke Ummelbart har noget med modet på
ægteparegører.
Men politiet har noteret, at Mikke på selve dramsaftenen var i telefonisk kontakt med en
forsikringsmæler.
Der må være en sammenhæng, tænker de.
Et par betjente tager ud til låsepladsen, hvor Mikke sammenkullet bil står opbevaret.
De afhører vakten, som bekræfter, at bilen tilhørte Mikke, og at Mikke havde fortalt, at det ville
blive en forsikringssag.
Vakten kan også fortælle, at han selv senere på dagen for indlevering modtager et opkald fra en
forsikringsmæler, der vil tilse i bilen.
Forsikringsmæleren efterlæder en dash i det visitkort.
Hans navn er John Fairley, den samme som Mikke ringede til på dramsaftenen.
John Fairley bliver nu hede ind til en ny afhøring, hvor han udspørger om forsikringssagen og
telefonsamtalen.
John Fairley fortæller, at samtalen udelukkende bestod i en uavindstemelse om størrelsen på
udbetalingen.
Desuden fastholder han sit alibi.
Da politiet rutinemæssigt bærm genfortæller sit alibi, lægger de mærke til, at der Fairley ikke
bruger de samme navne, som han gjorde under første afhøring.
John Fairley undskylder sig med, at han har været lidt forvidet på det seneste.
Men da politiet spørger, hvilket forsikringshelskab John Fairley arbejder for, siger han et andet
navn, end det, der står på hans visitkort.
Politiet vælger, at løsele John Fairley, men fortsætter deres undersøgelser.
Fra drukkammerater på poppen erfarer de, at John Fairley på dramsaftenen har spurt efter Mikke
fortaler om et pengespørgsmål.
Men det afgørende bevis og sagens største gennembrudsker, da politiet afhører en mand fra byen,
der ejer en ræffel af mærket fieldman.

De bærer ham vise patronerne, som matcher fuldstændig dem fra gærningstedet.
Politiet spørger om de må se våbnet til yderligere undersøgelser, men det kan manden ikke hjælpe med.
Da politiet spørger hvorfor, fortæller manden, at han har udlånt sin ræffel.
Politiet vil vide, hvem der har lånt mandens ræffel, og manden svarer, John Fairley.
For politiet er sagen klar. John Fairley er dramsmanden.
Det eneste, der står uauklagede hen, er spørgsmålet om motiv.
Der var til synlædende ikke anden relation mellem John og Mikke, en sagende om en totalskaded bil.
Ikke lige frem noget, der normalt ligger højt på listen over motiver fra drab.
Så hvad driver en forsækringsmaler til at slå sine kunder i hjel?
Førre år er John Fairley af gift og har fem børn.
Han er uddannet bygningsmaler, men driver en sidegeschæft som forsækringsmaler, hvor han sælger forsæklinger til de lokale for et større forsækringsselskab ind i Sydney.
Da politiet retter henvendelse til forsækringsselskabet, kan de oplyse, at der ikke eksisterer en polise i Mikke Lewis' navn.
Det er tid til endnu en afhøjring af John Fairley.
Da politiet finder forsækringsmaleren, er han ved at male et hus i byen.
Betjentene siger, de har nogle flere spørgsmål, og man vil følge med på stationen.
Det gør John Fairley roligt og frivilligt.
På stationen præsenteres John Fairley for sandsfakta, og de mange samme fald, der alle sammen peger på én gærningsmand, nemlig ham selv.
John Fairley kan ikke gøre andet, end at indrømme sin skyld.
Men politiet vil høre, hvad der drev ham til at drepe ægtepaddel Lewis.
Den drabsigtende begynder at fortælle.
Mikke Lewis havde oprettet en bilsforsækkring hos John Fairley.
Men i stedet for at omsætte det betalte beløb til en polise, stikker Fairley pengene i sin egen lomme.
Med sin familie på Fembørn er der behov for penge til mad.
Og det arbejde som både maler og forsækringsmaler giver ikke nok.
Derfor blev fristelsen for stor for John Fairley, og han laver en falsk polise.
Skæbnen ville så, at Mikke bliver udsat for et henligt, realt uheld, og har brug for udbetalingen fra forsækningen.
Mikke bliver låget 1000 dollar som måned over fem måneder, men for kun udbetalt for én måned.
Mikke blev ved med at betale sin forsækringsbremje, men modtager ingen udbetaling.
Efter noget tid, hvor Mikke venter på udbetalingen uden hel, begynder han at kontakte John Fairley på daglig basis for at presse maleren til en udbetaling.
Mikke var kendt for at være lidt af en bølge, når det kom til penge, sagde jeg, og han kunne godt være tændt med direkte i sine krav på de penge for sikringselskæb på skylddarm.
Der var jo bare ingen polise, og derfor ingen mulige udbetaling.
Til sidst bliver Mikke så stede, at han med Wille kører sin bil udover en grøft for at indsamle den totale forsækkringssum på 5000 dollars.
Vilke stadig ikke føre til udbetaling?
For alle pengene til forsækningen var jo havnet i John Fairley's egen lomme.
Men Mikke fortsætter sine telefoniske trusler.
Det gør John Fairley bange for at blive afsløret i sit teori,

og han tager en ekstrem beslutning.

Fredag, den 29. september, følger John efter, da Mikke forleder poppen for at tage hjem til familien, der er så og sygt, der er hjemme.

Men som vi ved, når Mikke aldrig i seng.

Susan står aldrig op, og børnene kommer aldrig til at se deres forældre i livet igen.

John Fairley erkender sig skyldig i dobbelt druppet og modtager en fængselstraf på dobbelt livstid.

Han bliver dog lystlet efter kun 9 år på grund af god opførsel.

Men for ikke lov til at leve et normalt liv efterfølgende,

han bliver udstødt af lokalt samfundet og sin familie og venner,

og må flytte langt væk for overlivet.

Den smukke lille, rolig by, hvor mere endnu uld af den bedste kvalitet produceres,

fejrer stadig leperdee med gadefester og obtog.

Men Jerylderys borger vil aldrig glemme John Fairley,

og de forbrødelser, der fra to tannier og mark deres forældre.

Men de vil heller ikke glemme det samme hold,

der gav børnene og de pårørende retfærdigheden tilbage.

...

Du har lyttet til nationsmarit.

Mit navn er Thomas Klingby,

men nu skrev der Johan K Jensen,

redigeringlydermusik af Gustav Niport.

Nationsmarit er produceret af BuddyBuddy for Ali.